

Keresztes Julianna Dominika - beszámoló

Oslo ugyanazt a benyomást keltette bennem, mint a főiskola épülete is: a régi és a modern világ harmonizáló találkozása.

A kint eltöltött három hét alatt szakmai szempontból gazdagabb lettem. Úgy érzem, a világról alkotott képem tágabb lett, szélesebb látókörre tettem szert. Itt zárójelben megjegyzem, hogy minden hallgatótársamnak ajánlom, mindenképp menjen külföldre tanulni hosszabb-rövidebb időre, mert attól a személyisége lesz érettebb.

A főiskolán eltöltött első hét folyamán a Window to the World elnevezésű konferencia – sorozaton vehettünk részt. Két előadást és két gyakorlaton volt alkalmam részt venni, melyek nyelve természetesen az angol nyelv volt. Úgy érzem, az előadások és a gyakorlatok során jól érthető volt a kommunikáció. Az első előadást Belgiumból jött előadó, Marjike Mondelaers tartotta, mégpedig a Storytelling for the very small témakörben. Először bemutatta országának oktatási rendszerét, majd részletezte a mesemondást, végül pedig képeket és rövid videót mutatott be a gyakorlati alkalmazásról. A másik előadás pedig Teaching and learning pragmatics in a second language context című volt, amit egy spanyol hölgy, Maria Garcia-Pastor tartotta. Az előadás első fél időjében a spanyol oktatásról beszélt, majd pedig az egyetemén folytatott kutatásról beszélt, amit két Franciaországból érkezett ERASMUS diákkal folytatott, és amiben azt vizsgáltál, a köszönés és elköszönés terén milyen kulturális és nyelvi sajátosságokat sajátítanak el.

Az első gyakorlat amin voltam, Wire construction címet kapta, ami először nagy fejtörést okozott számunkra, vajon mit fogunk kreálni a drótokkal? Végül Mike Jarvis angol gyakorlatvezető segítségével arcmockokat gyártottunk, amiket a velünk szemben ülőről készített rajz alapján készítettünk. Kézügyesség fejlesztése terén nagyon hasznosnak találtam.

A második gyakorlatot Novák Géza tartotta, ahol a drámajátékot mutatta be, továbbá a magyarországi alkalmazást is megnézhattuk egy rövid videón keresztül.

A második héten az ERASMUS program résztvevőivel együtt Múzeumpedagógia előadást hallgatunk le. Ők feladatuk kapták egy-egy múzeumlátogatás kidolgozását, amit két nappal később megnézhattunk. Ezek az előadások nagyon alaposan összetettek voltak, mindegyikhez powerpoint bemutatót készítettek, amibe saját maguk által készített képeket is beszúrtak. Számomra nagyon megnyerő volt ez a módszer.

A főiskolán belül látogatást tettünk Művészeti Szakon (Faculty of Arts) ahol a színjátszásban felhasznált maszkokról és azok elkészítési módszeréről is meghallgathattunk egy előadást.

Az egyik legjobb gyakorlat, amin több órán keresztül aktívan részt vettünk az afrikai dob óra volt. Koame Seraba vezényletével püföltök az afrikai hangszereket. Ritmusérzékünk a gyakorlat folyamán minden bizonnyal fejlődésnek indult. J Először nem értettem, miért van szükség dob órán részt venni, de az óvodálátogatások során rálátásom nyílt ennek szükségére.

Két óvodában jártunk. Az első intézmény nekem jobban tetszett, sokkal jobban összefogott volt a drámapedagógiai tevékenység. Jó volt látni a gyakorlati működését. Alkalmam nyílt arra is, hogy részt vegyek a 0-3 éves korosztály számára tartott drámafoglalkozáson, így le tudtam vonni a különbséget a korai drámapedagógia és az óvodás korúaknak szánt drámapedagógia között. A bölcsődés gyermekeknek előadott történet ugyanaz volt, mint az

ovisoknak, a különbség pedig abban állt, hogy az első felvonásban bábokkal adták elő a parasztleányról szóló történetet, míg a második részben már maguk a pedagógusok voltak a szereplők, maszkot húztak és különböző jelmezeket. Ami megint csak közös volt az a sok éneklés és a dob szerepe. Minden foglalkozás énekléssel kezdődött és fejeződött be. A második óvodában ugyanez a metódus volt a foglalkozás keretein belül. De valahogy mégis másnak éreztem, talán azért, mert kevesebb volt a díszlet a második óvodában. Ám azt meg kell jegyezni, hogy minden gyermek feszült figyelemmel követte mind a két óvodában az eseményeket.

A Gyermek Múzeum olyan szempontból volt izgalmas a számomra, mert abban a közegben úgy vélem meg lehet tanítani a gyermekeket a múzeumok szeretetére és az alkotás – esetünkben a rajzolás – örömére.

A norvég rendszerben tetszik az az alaposság, amivel a gyermekeket nevelik, mind a természet, mind a művészetek szeretetére.

Időnk nagy részét pedig Kozák Katival töltöttük, akivel a drámapedagógia mélységeiben merültünk el, mind a gyakorlat, mind az elmélet terén. Főleg a 0-6 éves korosztállyal foglalkoztunk. Érdekes tapasztalatnak könyvelem el a gyermeki viselkedést. Továbbá mindenképp hasznosnak találom, hogy alkalmam nyílt megismerni a csecsemő színházat is, igaz, hogy csupán felvételről, de így legalább megnézhattük a kisfilmet is a csecsemő színház megszületéséről is.

Kozák Kati gyakorlatain pedig további hasznos tapasztalatokra tettem szert. A közös munkát pedig vizsgaelőadás zárta le, ahol igyekeztünk olyan alkotásokat megmutatni, amikhez nem kell sok magyarázat és a kint tartózkodásunk során megszerzett tudásunkat és élményeinket is beletettük.

Köszönöm a lehetőséget, hogy részt vehettem ezen a tanulmányi úton.

